

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd vbi Sisinius die[m] suum obierat, Nestorius Antiochia accersitus,
Consta[n]tinopolitanum episcopatum capessit, qui qualisna[m] fuerit ilico
deprehensus erat. Cap. XXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

Vnde curiosis, & qui aliis faceffendo moleftiam delectabantur, offenfioni fuit, atque adeo apud eos in opinionem venit ignauia.

Quòd vbi Sifinius diē suum obierat, Nestorius Antiochia accerfitus, Conftantinopolitanum epifcopatum capessit, qui qualifnā fuerit ilico deprehensus erat. CAP. XXIX.

Post mortem Sifinij visum est Imperatori, propter homines inanium rerum appetentes, neminem ex illa ecclesia, licet multi Philippum, complures Proclum designatum cuperent, ad Episcopatum illum eligere: sed aduenam Antiochia accersere constituit. Erat namque illic Nestorius ex Germanica oriundus: voce cum primis sonora, linguaque disertata: & ob eam causam tanquam ad docendum populum admodum accommodatus, de illorum sententia accerfitur. Trimestri igitur spacio percurso, Antiochia Constantinopolim deducitur Nestorius: qui quam à plerisque ob temperantiam laude & prædicatione efferebatur, tamen quales præterea eius mores fuerint, primus illius doctrinae exorsus prudentibus viris satis demonstrauit. Nam simul ac Episcopus quartò Idus Aprilis ordinatus fuit, Felice & Tauro Coss. extemplo, cum orationem apud Imperatorem haberet, hanc sententiam, quæ multis in ore est, coram vniuerso populo protulit: Mihi, O Imperator, terram hæreticis tu purgatam tribue, & ego tibi cælum retribuam: tu mihi in profligandis hæreticis subueni, & ego tibi in profligandis Persis subueniam. Hæc verba quamuis illi, quibus odio habebantur hæretici, lubentes audiuerint, tamen his, qui ex oratione nouerint de interiore mentis cogitatione coniecturam facere, neque eius animi leuitas, neque iracundia, neque præterea inanis gloriae auiditas (præsertim cum ne minima quidem mora interposita, eiusmodi voces tam temere profunderet) obscura esse potuit. Imo verò etiam, si illud, quod in prouerbii consuetudinem abiit, dicere liceat, ne aquam ciuitatis iam degustauerat, cum homines acerbè & grauius persequi aggressus est. Nam quinto die, postquam erat Episcopus desi-

designatus, dum ecclesiam Arianorum, in qua clam & ex occulto preces faciebant, demoliri institueret, eos ad tantam adegit vecordiam, vt cum ecclesiæ vastationem cernerent, ipsi etiam facibus iniectis eandem succenderent. Quod quidem incendium ædes vicinas depascens penitus absumpsit. Ex qua re tumultus in ciuitate concitatus est, Arianiq̃ue ad vlciscendum parati. Verùm Deus, vrbis conseruator, non passus est malum longius serpere. De cætero verò non hæretici modò, verùm etiam eiusmodi cum eo fidei fautores Nestorium incendium vocauerunt. Nec hoc pacto acquieuit, sed dum contra hæreticos machinas struebat, ciuitatem, quantum in eo erat, profus euerit. Quinetiam Nouatianos diuexare aggreditur, inde impulsus, quod Paulus eorum Episcopus ob pietatem tanta famæ celebritate fuit. Verùm Imperator admonitionibus conatum eius repressit. Quibus autem incommodis eos, qui festum Paschatis ad decimum quartum diem mensis celebrabant, in Asia, Lydia, & Caria affecerit, & quàm multi Miletis, & Sardis, seditione propter eum conflata interierint, mihi omittendum arbitror. At verò quas pœnas cum ob has causas, tum ob linguam petulantissimam dederit, dicam equidem paulò post.

Quomodo Theodosio iuniore regnante, Burgundiones in Christum crediderunt.

CAPVT XXX.

REM planè memorabilem eodem ferè tempore gestam hoc loco commemorabo. Est gens quædam Barbara, locum trans Rhenum fluuium incoleus, quos vulgo Burgundiones vocant. Isti vitam à Repub. gerenda remotam perpetuò degunt. Sunt enim fabri lignarii omnes, & ex ea arte mercedem, qua sustentant vitam, acquirunt. Hunnorum gens crebro in eorum fines incursionem faciès, agros depopulata est, & complures illorum non raro trucidauit. Itaque illi non ad hominem vllum auxiliij petendi causa confugiunt, sed Dei alicuius potestati se totos permittere in animos inducunt. Ac cum mente complecterentur, Romanorum Deum illis, qui cum metuunt &